

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 5C/81/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512206775
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2015:2512206775.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany, sudkyňou Katarínou Arnouldovou, v právnej veci navrhovateľa: Ľ. L. - C., miesto podnikania Kľačany 23, IČO: 33 431 817, právne zastúpený JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti odporcom: 1. Z. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. U. XXX, štátny občan SR a 2. Z. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. U. XXX, štátny občan SR, o zaplatenie 36.317,55 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Odporkyňa v 1. rade je povinná zaplatiť navrhovateľovi sumu 34.853,61 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 34.853,61 eur od 16.04.2008 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu voči odporkyňi v 1. rade zamietá.

III. Odporkyňa v 1. rade je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 91,94% a náhradu iných trov konania vo výške 91,94% a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám jeho advokáta.

IV. Žaloba voči odporcovi v 2. rade sa v celom rozsahu zamietá.

V. Odporcovi v 2. rade sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou, podanou na tunajšom súde dňa 18.05.2012, sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil obom odporcom spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 34.853,61 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 34.853,61 eur od 16.04.2008 do zaplatenia a náhradu trov konania. Návrh odôvodnil tým, že odporkyňa v 1. rade, ktorá zabezpečovala pre navrhovateľa vedenie účtovníctva a plnenie všetkých súvisiacich povinností, pričom mala k dispozícii prostriedky potrebné na vykonávanie platieb z bankového účtu navrhovateľa, spolu s odporcom v 2. rade vyhotovili a podpísali dňa 15.01.2008 prehlásenie - uznanie dlhu, v ktorom uvádzajú, že odporkyňa v 1. rade vedome spreneverila peňažnú sumu vo výške 1.050.000,- Sk (34.853,61 eur), týmto navrhovateľovi spôsobila v uvedenom rozsahu škodu na jeho majetku, a to postupným falšovaním dokladov a prevádzaním hotovosti z jeho účtu na svoj účet. V tomto uznaní dlhu sa záväzok zaviazala uhradiť v lehote do 3 mesiacov od podpisu prehlásenia, v ktorom je odporca v 2. rade uvedený ako spoludlžník. Do dnešného dňa však pohľadávka zo strany odporcov nebola uhradená a to ani čiastočne, preto sa navrhovateľ domáha aj úrokov z omeškania z dlžnej sumy odo dňa 16.04.2008 t.j. odo dňa nasledujúceho po dohodnutom dni splatnosti predmetnej pohľadávky.

Dňa 22.09.2014 navrhovateľ rozšíril žalobu na sumu 36.317,55 eur s príslušenstvom z dôvodu, že v trestnom konaní bola celková škoda vyčíslená na túto sumu.

Súd v návrhu vyhovel platobným rozkazom č. k. 5C/81/2012-16 zo dňa 09.01.2013, proti ktorému podala odporkyňa v 1. rade odôvodnený odpor. Uviedla, že nikdy u navrhovateľa zamestnaná nebola, pracovnú zmluvu mala uzavretú s M. I. a práce pre navrhovateľa vykonávala výlučne na jeho príkaz. Žiadne splnomocnenie ani podpisové právo v banke nikdy nemala, všetky príkazy na úhradu podpisoval pán L. až po jeho kontrole a po vlastnoručnom podpise boli odovzdávané banke. Uznanie dlhu, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva, bolo podpísané pod obrovským psychickým nátlakom a vyhrážaním od pán L. a jeho kolegu M. I., navyše v tomto prehlásení nie je zmienka o tom, že by odporkyňa svoj dlh uznávala. Navrhovateľ podal trestné oznámenie na odporkyňu v 1. rade a v súčasnej dobe prebieha vyšetrovanie v trestnej veci sprenevery, pričom navrhovateľ žaluje odporkyňu v inej sume, než ktorá má byť predmetom sprenevery. Ďalej uviedla, že nikdy nebolo doložené kompletné účtovníctvo navrhovateľa, v ktorom by sa preverila suma, ktorá vlastne mala byť spreneverená, napriek tomu navrhovateľ poveril vymáhaním pohľadávky svojho priateľa U. G., ktorý od odporcov vymáhal predmetný dlh a títo mu po neustálom vyhrázaní zaplatili sumu 20.000,- eur, z toho 13.000,- eur na účet U. G. a zvyšok vo výške 7.000,- eur k jeho rukám v hotovosti. Potvrdenie o prevzatí finančných prostriedkov prisľúbil, že dá podpísať navrhovateľovi, ale neurobil to a odvtedy sa odporkyňa nedokáže s U. G. spojiť. Súčasne odporkyňa v 1. rade vzniesla námietku premlčania s tým, že navrhovateľ podal na súd návrh až po 4 rokoch od podpisu prehlásenia odporkyne v 1. rade a teda uplynula premlčania lehota na uplatnenie pohľadávky. Z uvedeného dôvodu navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, písomnými vyjadreniami účastníkov konania, prehlásením odporkyne v 1. rade zo dňa 15.01.2008 obsahom spisu Okresného súdu Piešťany č. k. 10C/29/2012, obsahom trestného spisu Okresného súdu Trnava č. k. 4T/79/2013, obsahom celého spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

Na základe podnetu Okresného riaditeľstva policajného zboru, odboru kriminálnej polície v Trnave bolo začaté voči odporkyňi v 1. rade trestné stíhanie vo veci zločinu sprenevery na tom skutkovom základe, že odporkyňa v 1. rade, ktorá v rokoch 2006 a 2007 ako účtovníčka spoločnosti L. L. - C., so sídlom Kľačany č. 23, si postupne zasielala z firemného účtu na svoje účty čiastky, ktoré evidovala ako povinné platby potrebné na chod spoločnosti a uvedeným spôsobom došlo k sprenevere finančných prostriedkov a k spôsobeniu značnej škody L. L.. Trestná vec bola prejednaná skrátenou formou a skončená rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 4T/79/2013-365 zo dňa 28.01.2014, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste uzavretej na Okresnej prokuratúre v Trnave dňa 28.11.2013 medzi obvinenou Z. K. a prokurátorom Okresnej prokuratúry Trnava. Odporkyňa v 1. rade bola uznaná vinnou, že v období od 05.01.2006 do 18.12.2007 v obci Kľačany okres Hlohovec a na iných miestach po predchádzajúcej ústnej dohode s podnikateľom L. L., spočívajúcej v spracovaní účtovných dokladov a vypisovaním príkazov na úhradu z jeho podnikateľského účtu tohto uviedla do omylu v tom, že bez jeho vedomia a súhlasu uvádzala do ním podpísaných príkazov na úhradu platby, ktoré nesúviseli s jeho podnikaním, pričom si takýmto spôsobom zaslala na účty svojho manžela Z. K. a to na č. účtu 5820868/5200 vedeného v spoločnosti OTP Banka Slovensko, a.s. finančné prostriedky v celkovej výške 114.757,- Sk, na číslo účtu 2621850330/1100 vedeného v spoločnosti Tatra banka, a.s. finančné prostriedky vo výške 840.081,10 Sk, ďalej týmto spôsobom uhradila na číslo účtu 2628005850/1100 vedeného v spoločnosti Tatra banka, a.s. patriaceho spoločnosti Orange Slovensko, a.s. za svojho manžela účty v celkovej výške 82.305,50 Sk a rovnako týmto spôsobom uhradila na číslo účtu 1002029151/0200 vedeného v spoločnosti VÚB, a.s. patriaceho spoločnosti SPP, a.s. za svojho manžela účty za dodávky zemného plynu v celkovej výške 56.959,- Sk, čím uvedeným konaním spôsobila L. L. škodu v celkovej výške 1.094.102,60 Sk, v prepočte 36.317,55 eur a teda na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu, čím spáchala zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Za to bola odporkyňa v 1. rade odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, ktorý bol podmienene odložený a súčasne súd určil obvinenej skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov. Pokiaľ ide o poškodeného L. L., tento bol podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 28.01.2014.

Ako vyplýva z obsahu tunajšieho súdneho spisu č. k. 10C/29/2012, súd svojím uznesením zo dňa 17.04.2012 právoplatným dňa 06.09.2012 uložil odporcom v 1. a 2. rade zdržať sa prevodu na tretie

osoby alebo zaťažiť právom tretích osôb nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území a obci I. U., okres Hlohovec, zapísané Správou katastra Hlohovec na LV č. XXX až do uplynutia 70 dní od vykonateľnosti rozhodnutia súdu vo veci samej a súčasne súd uložil navrhovateľovi povinnosť v lehote 30 kalendárnych dní od doručenia tohto uznesenia podať na súd návrh na zaplatenie sumy 34.853,61 eur.

Navrhovateľ v konaní tvrdil, že nakoľko prebehlo trestné konanie a odporkyňa v 1. rade sa doznela páchaníu k trestnej činnosti, považuje za nespornú otázku, či odporkyňa v 1. rade spáchala trestný čin, kedy a v akej výške vznikla v dôsledku jej konania škoda. Protiprávnej činnosti sa dopúšťala od roku 2006 do roku 2007, pričom spoločne s odporcom v 2. rade ako spoludlžníkom následne vyhotovili a podpísali dňa 15.01.2008 prehlásenie - Uznanie dlhu, v ktorom odporcovia spoločne uvádzajú, že odporkyňa v 1. rade vedome spreneverila peňažnú sumu vo výške 34.853,61 eur, a to postupným falšovaním dokladov a prevádzaním hotovosti z účtu navrhovateľa na účet. Odporkyňa v 1. rade týmto podľa názoru navrhovateľa platne uznala svoj dlh. Celková výška nároku na náhradu škody zistená v trestnom konaní bola zistená vo výške 36.317,55 eur. V uvedenej výške sa odporkyňa v 1. rade obohatila na úkor navrhovateľa, pričom sa doznela, že uviedla navrhovateľa do omylu. Pokiaľ ide o písomné prehlásenie odporkyne v 1. rade, tu boli podľa názoru navrhovateľa splnené zákonné podmienky pre uznanie dlhu v písomnej forme, a to určenie dôvodu a výšky dlhu a jeho písomné uznanie zo strany dlžníka. Následne počas trestného konania odporkyňa v 1. rade do zápisnice zo dňa 13.06.2013 vypovedala, že vzniknutú škodu chce uhradiť a má záujem ju splatiť v splátkach. Odporcovia do dnešného dňa však neuhradili navrhovateľovi ani časť dlžnej sumy. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, odporkyňa v 1. rade vykonávala trestnú činnosť od januára 2006 do decembra 2007 a navrhovateľ sa o tejto činnosti dozvedel až po priznaní sa odporkyne v 1. rade, ktorému priznaniu predchádzalo podozrenie navrhovateľa, že nedosahuje predpokladaný zisk. Následne podnikol kroky do konca roka 2007, kedy sa stretol s odporkyňou v 1. rade, tá sa priznala a prisľúbila vrátenie peňazí, ktorý okamih treba považovať za dozvedenie sa navrhovateľa o tom, kto spôsobil škodu. Nakoľko odporkyňa v 1. rade škodu neuhradila, navrhovateľ ju požiadal o podpis prehlásenia ako zabezpečovacieho inštitútu uznania dlhu, odporkyňa v 1. rade spolu s manželom toto prehlásenie vyhotovili a dali notársky overiť svoje podpisy. Navrhovateľ chcel vec riešiť mimosúdne, čo však nebolo úspešné, preto podal trestné oznámenie a následne žalobu v občianskom súdnom konaní. Odporcovia podľa názoru navrhovateľa v rámci súdneho konania žiadnym relevantným spôsobom nepreukázali, že by nemal navrhovateľ nárok na zaplatenie dlžnej sumy, keď nespochybnili ani existenciu pohľadávky ani jej výšku, pričom od priznania sa navrhovateľovi odporkyňa v 1. rade stále tvrdila, že svoj dlh uhradí, avšak keď navrhovateľ podnikol právne kroky, svoje postoje k veci zmenila a opätovne sa snaží úhrade dlžnej čiastky vyhnúť. Rovnako dlhodobo zavádzala aj orgány činné v trestnom konaní a aj pred súdom tvrdila, že nespáchala podvod, neskôr sa však k vine doznela. Odporkyňa napriek tomu, že bola právoplatne odsúdená za predmetný trestný čin sa bez konkrétnych dôkazov pokúša spochybniť všetky dôkazy navrhnuté navrhovateľom avšak toto konanie je účelové a nemalo by požívať žiadnu právnu ochranu. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu odporcu v 2. rade navrhovateľ ju zdôvodnil tým, že odporca v 2. rade síce sám škodu nespôsobil, avšak dobrovoľne pristúpil k dlhu, čo vyplýva z prehlásenia zo dňa 15.01.2008. Odporcu v 2. rade navrhovateľ k tomuto úkonu prizval z dôvodu, že peniaze, ktoré odporkyňa v 1. rade spreneverila, boli použité aj na úhradu jeho pohľadávok.

Na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste, pričom v rámci trestného konania bola vyčíslená vzniknutá škoda v inej výške než pôvodne podaná žaloba a to vo výške 36.317,55 eur, rozšíril navrhovateľ návrh na začatie konania tak, že sa domáha voči odporcom spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 36.317,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 36.317,55 eur od 16.04.2008 do zaplatenia s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého odporcu, ktorú zmenu návrhu súd pripustil uznesením zo dňa 10.11.2014.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 3 OZ, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Podľa § 424 OZ, za škodu zodpovedá aj ten, kto ju spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom.

Podľa § 438 ods. 1 a 2 OZ ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne. V odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody.

Podľa § 441 ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa § 442 ods. 3 OZ, škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

Podľa § 450 OZ z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd náhradu škody primerane zníži. Vezme pritom zreteľ najmä na to, ako ku škode došlo, ako aj na osobné a majetkové pomery fyzickej osoby, ktorá ju spôsobila; prihliadne pritom aj na pomery fyzickej osoby, ktorá bola poškodená. Zníženie nemožno vykonať, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne.

Podľa § 489 OZ záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 492 OZ, ustanovenia o záväzkoch, ktoré vznikajú zo zmlúv, sa použijú primerane aj na záväzky vznikajúce na základe iných skutočností upravených v zákone, ak niet osobitnej úpravy.

Podľa § 511 ods. 1 OZ, ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

Podľa § 531 ods. 2, 3 a 4 OZ, kto bez dohody s dlžníkom prevezme dlh zmluvou s veriteľom, stane sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi. Zmluva o prevzatí dlhu vyžaduje, aby sa uzavrela písomnou formou. Námitky, ktoré má voči veriteľovi pôvodný dlžník, môže uplatniť aj osoba, ktorá dlh prevzala.

Podľa § 533 OZ kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Ustanovenie § 531 ods. 4 tu platí obdobne.

Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 OZ, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 106 ods. 1 OZ, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

Podľa § 106 ods. 2 OZ, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 110 ods. 1 OZ, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 559 Obč. zák., splnením dlh zanikne. Dlh musí byť splnený riadne a včas.

Podľa § 563 Obč. zák. ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

Podľa § 517, ods. 1 a 2 Obč. zák. , dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyjadruje zásadu, že každý, t.j. tak fyzická, ako aj právnická osoba, zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Toto ustanovenie upravuje predpoklady všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti, ktorými sú protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou, pričom sa okrem toho vyžaduje aj zavinenie škodcu, ktoré sa podľa zákona predpokladá (prezumpcia zavinenia). Škodca sa však zodpovednosti môže zbaviť, pokiaľ preukáže, že škodu nezavinil. Pri občianskoprávnej zodpovednosti za škodu vzniká záväzkovoprávny vzťah medzi tým, kto za škodu zodpovedá, a medzi poškodeným a obsahom tohto vzťahu je právo poškodeného požadovať náhradu škody a povinnosť toho, kto podľa zákona za škodu zodpovedá, škodu nahradiť.

Vykonaným dokazovaním mal súd za nesporne preukázané a to rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 4T/79/2013-365 zo dňa 28.01.2014, že odporkyňa v 1. rade spôsobila úmyselným trestným činom škodu navrhovateľovi a to vo výške 36.317,55 eur a za tento trestný čin bola aj právoplatne odsúdená. Je teda nesporná existencia všetkých zákonom vyžadovaných predpokladov pre vznik jej zodpovednosti za škodu, a to protiprávne konanie (v tomto prípade zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona), vznik škody na strane navrhovateľa vo výške zistenej orgánmi činnými v trestnom konaní v sume 36.317,55 eur a príčinná súvislosť medzi nimi, pričom jej zavinenie je v tomto prípade zrejmé. Predmetným rozsudkom bol navrhovateľ odkázaný so svojím nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, ktoré v čase vydania rozsudku už prebiehalo.

V prípade odporkyne v 1. rade mal teda súd za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne, pričom však súd mohol navrhovateľovi priznať iba zaplatenie pôvodne žalovanej sumy 34.853,61 eur, zatiaľ čo v časti rozšírenej žaloby o ďalšiu sumu vo výške 1.463,94 eur, nebolo možné žalobe vyhovieť, pretože námietku premlčania, ktorú vzniesla odporkyňa v 1. rade, súd vyhodnotil ako dôvodnú.

Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občiansko-právnych vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranú dobu nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva a im zodpovedajúcim povinnostiam. Premlčanie má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno navrhovateľovi priznať v súdnom

konaní a ako také vymôcť, hoci právo existuje v naturálnej forme a možno ho dobrovoľne splniť (premlčanie nie je spojené so zánikom nároku).

Pri premlčaní práva na náhradu škody je zákonom ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna s tým, že začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba, avšak ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Takto sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá (subjektívna lehota) a najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, to neplatí, ak ide o škodu na zdraví (objektívna lehota).

Pri náhrade škody možno námietku premlčania uplatniť v prípade, keď poškodený v premlčacej dobe nárok neuplatnil na príslušnom orgáne, t.j. predovšetkým na súde a ak bola škoda spôsobená protiprávnym úkonom, ktorý zároveň naplnil skutkovú podstatu určitého trestného činu, právo zo zodpovednosti za škodu možno uplatniť aj v trestnom (adhéznom) konaní, kedy na riadne uplatnenie nároku v trestnom konaní sa vyžaduje, aby z návrhu bolo zrejmé, z akých dôvodov sa nárok uplatňuje (stačí spravidla tvrdenie, že skutkom, za ktorý je páchatel stíhaný, bola poškodenému spôsobená škoda), a musí byť uvedená aspoň minimálna suma (výška škody), ktorú poškodený žiada nahradiť, pričom návrh musí byť urobený v čase od začatia trestného konania do začatia dokazovania na hlavnom pojednávaní. V zmysle platnej judikatúry v prípade námietky premlčania v konaní o náhrade škody, ktorému predchádzalo adhézne konanie, treba posúdiť, či nárok na náhradu škody bol uplatnený v trestnom konaní, či bol uplatnený riadne a či poškodený v adhéznom konaní riadne pokračoval (R 38/1975). Ak poškodený uplatnil v trestnom konaní nárok na náhradu škody spôsobenej mu trestným činom (§ 43 ods. 2 TP) a v tomto začatom konaní riadne pokračoval, premlčacia doba sa zastaví a v priebehu tohto konania neplynú (§ 261 ods. 3 ZP). Po skončení trestného stíhania, v ktorom nedošlo k uloženiu povinnosti nahradiť uplatnenú škodu a poškodený bol vyrozumený o skončení stíhania, plynutie premlčacej doby pokračuje (R 40/1979).

V súdenom prípade subjektívna dvojročná lehota začala plynúť navrhovateľovi odo dňa, kedy zistil, že mu vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde a súčasne kedy už mal vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti (R 16/2014). Z dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ získal vedomosť o vzniknutej majetkovej ujme po priznaní odporkyne v 1. rade (ktorému predchádzalo jeho podozrenie, pretože nedosahoval predpokladaný zisk), ktorá páchala túto trestnú činnosť do konca roka 2007. Presný dátum, kedy sa to navrhovateľ dozvedel, sa v konaní nepodarilo zistiť, preto súd ustálil, že túto vedomosť navrhovateľ získal najneskôr dňa 15.01.2008, t.j. v deň, kedy odporkyňa v 1. rade podpísala prehlásenie, že navrhovateľovi vedome spreneverila peňažnú čiastku vo výške 1.050.000,- Sk (34.853,61 eur) a zaviazala sa dlžnú sumu splatiť mu do 15.01.2008. K uvedenému prehláseniu súd uvádza, že tento dokument má všetky náležitosti platného uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, pretože okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl.) bol urobený v písomnej forme a je z neho zrejmý dôvod vzniku pohľadávky (vedomá sprenevera odporkyne v 1. rade), je v ňom určená výška pohľadávky a obsahuje aj príslub dlžníka - odporkyne v 1. rade, tento dlh zaplatiť. Tvrdenie odporkyne v 1. rade, že k podpísaniu tohto dokumentu došlo pod nátlakom, nebolo ničím preukázané a táto ani na podporu svojho tvrdenia neponúkla súdu žiadne dôkazy. Uznáním dlhu odporkyňou v 1. rade vo výške 34.853,61 eur došlo k naplneniu podmienok podľa § 110 ods. 1 OZ, veta druhá, podľa ktorého ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynú premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty. Odporkyňa uznala dlh a zaviazala sa splatiť ho do 3 mesiacov odo dňa podpisu tohto jej prehlásenia, t.j. do 15.04.2008. V zmysle vyššie uvedeného teda uplynutím lehoty určenej na plnenie dňom 16.04.2008, začala navrhovateľovi plynúť jednotná premlčacia lehota v trvaní 10 rokov, končiaca až 16.04.2018, v rámci ktorej si mohol uplatniť svoj nárok na súde, čo aj urobil, keďže žaloba bola podaná dňa 18.05.2012. Z uvedeného je zrejmé, že nárok navrhovateľa voči odporkyni v 1. rade na zaplatenie sumy 34.853,61 eur nie je premlčaný a preto mu súd túto sumu priznal, pričom zníženie náhrady škody v zmysle § 450 OZ neprechádzalo v

tomto prípade do úvahy, pretože išlo o škodu, spôsobenú odporkyňou v 1. rade úmyselne. Zároveň, keďže odporkyňa sa dostala do omeškania so zaplatením tejto sumy, priznal súd navrhovateľovi aj úroky z omeškania podľa § 517 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinného v čase omeškania odporkyne, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska, platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Preto súd priznal navrhovateľovi úroky z omeškania vo výške 8,50% ročne, keďže základná úroková sadzba NBS platná k prvému dňu omeškania 4,25% ročne a zaviazal odporkyňu v 1. rade zaplatiť istinu spolu s týmto úrokom z omeškania od 16.04.2008 až do zaplatenia.

Navrhovateľ pôvodne žaloval sumu 34.853,61 eur a dňa 22.09.2014 rozšíril žalobu na 36.317,55 eur, t.j. o sumu 1.463,94 eur. Táto suma 1.463,94 eur však nebola predmetom uznania dlhu zo strany odporkyne v 1. rade (ani odporcu v 2. rade) a preto premlčanie tejto sumy musel súd posudzovať osobitne. Ako bolo uvedené vyššie, navrhovateľ najneskôr dňa 15.01.2008, po priznaní odporkyne, získal preukázateľne vedomosť o vzniknutej ujme, jej minimálnej výške a tiež o tom, kto za škodu zodpovedá. Týmto dňom mu teda začala plynúť dvojročná premlčacia lehota na uplatnenie si nároku na náhradu škody, ktorá skončila dňa 15.01.2010, pričom navrhovateľ podal predmetný návrh na náhradu škody na civilný súd až dňa 18.05.2012. Súd skúmal, či si navrhovateľ uplatnil svoj nárok v rámci trestného konania a v tomto začatí konaní riadne pokračoval, v takom prípade by sa premlčacia doba zastavila a v priebehu tohto konania neplynula. Z pripojeného vyšetrovacieho a trestného spisu bolo zistené, že navrhovateľ si síce svoj nárok na náhradu škody uplatnil aj v rámci trestného konania (kedy ešte výška škody bola vyčíslená iba približne), ale urobil tak až keď bol ako poškodený vypočutý dňa 30.07.2012, čo bolo po uplynutí dvojročnej subjektívnej lehoty, takže nárok navrhovateľa na zaplatenie náhrady zvyšnej škody, spôsobenej odporkyňou v 1. rade, je premlčaný a súd mu túto sumu nemohol priznať.

Pokiaľ ide o odporcu v 2. rade, navrhovateľ ho žaloval s odôvodnením, že síce on sám škodu nespôsobil, ale časť spreneverených prostriedkov slúžila na úhradu jeho dlhov a odporca v 2. rade prehlásením zo dňa 15.01.2008 pristúpil k záväzku odporkyne v 1. rade. Odporca v 2. rade sa k veci nijako nevyjadril, preto súd vychádzal len z listinných dôkazov, vyjadrení navrhovateľa a odporkyne v 1. rade a dospel k záveru, že odporca v 2. rade škodu navrhovateľovi preukázateľne nespôsobil, čo vyplýva zo skutočnosti, že tento nebol ani právoplatne odsúdený spolu s odporkyňou v 1. rade, ale nebol ani trestne stíhaný a ani z iného táto skutočnosť nevyplýva. Pokiaľ sa odporca v 2. rade na úkor navrhovateľa bezdôvodne obohatil, na uplatnenie tohto nároku tiež plynula navrhovateľovi dvojročná subjektívna lehota, ktorá začala dňom, keď sa oprávnený mal dozvedieť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a súčasne objektívna trojročná lehota, (resp. v prípade, že by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, desaťročná lehota) odo dňa, keď k nemu došlo, t.j. v priebehu rokov 2006 a 2007, pričom v uvedenom prípade nebol zo strany odporcu v 2. rade preukázaný úmysel. Takže pokiaľ by aj bolo bývalo k bezdôvodnému obohateniu zo strany odporcu v 2. rade došlo, nárok navrhovateľa voči odporcovi v 2. rade by bol premlčaný, pretože návrh bol podaný až v r. 2012. Z uvedených dôvodov súd bližšie neskúmal prípadné bezdôvodné obohatenie, majúc za preukázané, že nárok voči odporcovi v 2. rade je v každom prípade premlčaný, pričom odporca v 2. rade písomne neuznal dlh tak, ako to urobila odporkyňa v 1. rade.

Pokiaľ ide o podpis odporcu v 2. rade, pripojený pod označením spoludlžník na prehlásení odporkyne v 1. rade zo dňa 15.01.2008 (podľa obsahu súdom vyhodnotenom ako jej uznanie dlhu), tento sa síce ako spoludlžník podpísal, ale na to, aby sa stal spoludlžníkom, vyžadovala sa v zmysle § 531 ods. 2, 3 OZ písomná zmluva uzavretá medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom v 2. rade ako novým dlžníkom, takáto však nebola uzavretá, preto odporcu v 2. rade nemožno považovať za spoludlžníka.

Vychádzajúc z takto vykonaného dokazovania súd žalobu voči odporcovi v 2. rade v celosti zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 O.s.p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 151 ods. 7 O.s.p., súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súd samostatným uznesením.

O náhrade trov konania súd rozhodol vo vzťahu k odporcovi v 2 rade podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a, podľa ktorého by mu ako plne úspešnému účastníkovi prislúchala náhrada trov konania voči neúspešnému navrhovateľovi, avšak vzhľadom k tomu, že odporca v 2. rade si náhradu trov konania neuplatnil, súd mu ju nepriznal. Pokiaľ ide o odporkyňu v 1. rade, táto bola prevažne neúspešná a preto súd priznal navrhovateľovi náhradu trov podľa § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Navrhovateľ si v konaní uplatňoval sumu 36.317,55 eur a úspešný bol v sume 34.853,61 eur, neúspešný v sume 1.463,94 eur, ktorá zároveň predstavuje pomerný úspech odporkyne v 1. rade. Čistý úspech navrhovateľa voči odporkyňi v 1. rade teda predstavuje 91,94 %, v ktorej výške mu súd túto náhradu aj priznal a uložil odporkyňi v 1. rade zaplatiť ich navrhovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu v zmysle § 149 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. Musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a) - f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia